

TARTALOM

Advent

DR. VERBÉNYI ISTVÁN plébános	3
Az első szentmise Albertfalván B. M.	4
Alkotni és alakulni BÉLA ATYA	5
Izraeli útinapló: Galileában MADARAS GÁBOR	6
Karácsony, 1954 SÜMEGH LÁSZLÓ	11
Hogyan egyeztethető össze Isten végtelen irgalma és igazságossága? KESELYÁK PÉTER	14
Kereszténység az ezredfordulón KONCZ ENDRE	15
Beszámoló a „Római Családtalálkozóról a Szentatyával” BERTUS JÁNOS ÉS MAGDI	17
„Éljünk méltóan Krisztus evangéliumához!” BATÓ ANDRÁS ÉS MÁRTI	20
Katolikus iskolába jártunk Írországból MÁTYÁSI DOMONKOS, ESZTER ÉS VERONIKA	22
Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör első éve és tervei KISS GÁBOR	24
Mit adhatunk? RÓZSÁNÉ CZIGÁNY ENIKŐ	26
Közöny NAGY BÉLA	27
Hírek a Don Bosco Katolikus Általános Iskolából HAUSKNECHT IRÉN	28
Épületfelújítási hírek KÁRPÁTI ZOLTÁN	29
Anyagi felelősségünk az Egyházért	30
Hírek	30

ALBERTFALVI EGYHÁZKÖZSÉGI LEVÉL, 1994. Karácsony

Kiadja az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség

1116 Budapest, XI. kerület Bükköny utca 3.

Felelős kiadó DR. VERBÉNYI ISTVÁN plébános

Tipográfiai terv, szedés és tördelés

TINTA Bt. 1116 Budapest, XI. kerület Szatmárhegy utca 13.

Műszaki szerkesztő KISS GÁBOR

Technikai munkatárs TEMESI VIOLA

Advent

Adventtel az üdvösség éve kezdődik. Ez először az *emlékezés* időszaka. Az emberiség kilátástalan állapotára mutat, amely a bűn következménye. Amint a börtönbe zárt rabnak minden kis fény reményt gyújt a külső világról, úgy a bűn által fogságban lévő embernek minden vigasztaló szó bátorítást jelent. Ilyen volt az első örömhír: „...ő széttiporja fejedet” (Ter 3,15). Ezt az időszakot, a sivár, kietlen és sötét pusztaságot szívesen ábrázolják. A sötétség ural már mindent, de valami fény már dereng. Apró fények gyúlnak, amelyek megtörik a sötétség félelmét, reménytelenségét.

A sötétség fejedelmének szól: „... ő széttiporja fejedet” (Ter 3,15).

Így az emberiség számára a remény szava: „... míg el nem jön az Elküldendő, akire a népek várakoznak” (Ter 49,10). — Izaiás pedig vigasztal: „Íme a Szűz fogan, fiút szül, és Emmanuelnek nevezi el...” (Iz 7, 146); „nyíljk meg a föld, teremje az Üdvözítőt...” (Iz 45,8); „az Úr Lelke nyugszik rajta” (Iz 11,2). Ugyancsak Izaiás biztat, hogy „Rajta, menjünk fel az Úr hegyére, ... hogy járni tudjunk ösvényein...” (Iz 2,3) Izaiás és Jeremiás bátorítja a népet, hogy ne féljen az ellenségtől (vö. Jer 30, 21–22; Iz 54,4 stb.).

Az évszázadok várakozása Keresztelő János szavai szerint a beteljesedés állapotába jutott: „Itt van már. Készítsétek az Úr útját. Egyengeseétek ösvényeit. Arra sem vagyok méltó, hogy saruszját megoldjam.”

Az igazi adventi fény a Boldogságos Szűz, akit az Úr angyala rendkívüli módon köszönt: „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes...” Mária is tele van hálával: „Magasztalja lelkem az én Uramat” (Lk 1,46) és készséggel teljesít mindent, míg Betlehembben elérkezik, világra születik a Gyermeke, a világ Üdvözítője. Angyalok és pásztorok boldogan köszöntik őt.

Az üdvösség éve *kegyelmi* időszak is. Az emlékezés felszólít a lelki sötétség felszámolására és az Úr útján való járás révén a kegyelem fényét ragyogtatja fel lelkünkben. A hosszú készüllet tegye minél fényesebbé lelkünket a jótettek, erények és számos segítség által. Az őszinte bűnbánat által lesz minden tettünk értékessé.

A jó felkészülés által méltán és örömmel *ünneplünk*, Krisztus Jézus megszületett Betlehembben. Krisztus Jézus megszületett szívedben is?

Remélem, Testvérem, a kérdőjelet kihúzhatod, és boldogan hirdeted magadnak, csalárodnak és a hívő közösségnek: Krisztus Jézus megszületett!

Örvendő lélekkel kívánok a paptestvéreknek, a képviselő testület tagjainak, a Don Bosco Iskola tanárainak, dolgozóinak, diákjainak, idős és fiatal híveinknek, hívő közösségünk minden tagjának áldott, kegyelmekben gazdag szent karácsonyi ünnepeket és békés, boldog új esztendőt.

Szeretettel

Budapest, Albertfalva, 1994. december 25.

Dr. Verbényi István
protonotárius kanonok,
plébános

Az első szentmise Albertfalván 1922 december 26-án

...ahogy arról a budafoki Historia Domusban Poós Rezső plébános emlékezik:

„Egy öreg, 70 éves asztalos – Till bácsi – fél kézzel csinálta az asztalt (a másik keze szélütött volt), amire rátettem az oltárkövet. ... Minden szükséges felszerelést Budafokról hoztunk magunkkal. Az egyszerű szoba dísztelen volt. Úgy éreztük magunkat, mint a pásztorok a betlehemi jászol előtt; sírtunk és igen boldogok voltunk.”

„Az albertfalvi férfiak egész advent alatt összejártak és énekelni tanultak egy tanító vezetésével, hogy az első szentmisén énekelni tudjanak. Úgy harsogott az ének, hogy az ablakok is belerezegtek.”

„...megígértem, hogy ezután minden vasárnap tartunk Albertfalván szentmisét.”

„Az albertfalviak nagyon szívükön viselték a szentmise dolgát, ezért már 1923 február hónapban megalakult az Albertfalvi Oltáregyesület, Forgó Henrikné elnökségével. A szükséges felszerelések beszerzése céljából, az oltáregyesületi csoportvezetők házak szerint felosztva látogatták a családokat. Mindenki szívesen segített (pl. Bischoff Géza adóügyi jegyző édesanyja gótikus ezüstkelyhet adományozott), és így hamar összejöttek a legfontosabb kellékek. A kezdet eme aranykoráról az Albertfalvi Oltáregyesület jegyzőkönyvei tudósítanak.”

B. M.

Alkotni és alakulni

Nehéz feladat számomra az iskola hittanos életéről beszámolni. Ez az a helyzet, amikor az ember csak azt tudja mondani: „Nem történt semmi különös.” Hisz minden nap megy a maga rendje-módja szerint, s így van ez jól.

Mégis sok olyan öröm ér a munkás hétköznapiakban, ami újabb és újabb erőt ad a folytatáshoz.

A tavalyi advent volt az első olyan időszak, amikor a reggeli szentmiséken tíznél több ministráns teljesített szolgálatot az oltárnál. Ez a szép hagyomány folytatódott idén is, ráadásul sok alsós is szorgalmasan bekapcsolódott a ministráns csapat életébe.

Csütörtök reggelenként, a szentmise után egy rövid közös énekléssel, imádsággal kezdjük a napot. Amikor István atya gyógyulásáért imádkoztunk, a kiosztott, több mint 60 lap is kevésnek bizonyult, olyan sok tanuló jött el.

Az iskolában heti 2 hittanóra van, a többi tanítási óra között elosztva. Rossz lenne, ha csak iskolai tantárggyá válna a hit. Ezért a tantestülettel közösen sokat fáradozunk azon, hogy a gyerekeink megérezzék: amit a hitről tudunk, azt életté is kell váltani. Sokat beszélgetünk a keresztyén életmódról.

Az iskola elsősorban az alakulás, a formálódás helye. Azonban ahhoz, hogy alakulásunk erejéről, folyamatosságáról meggyőződjunk, szükséges közben kis és nagy dolgokat alkotni is. Ezért igyekszünk diákjainknak minél több lehetőséget adni az önálló alkotásra. Ahogy egyik ifjúsági énekünkben imádkozunk: „*Alkotni, Uram és alakulni vágyom.*” Keresztyén lelki életünk alakulásáról alkotásaink (tetteink, szavaink, családunk, barátaink) adják a legpontosabb visszajelzéseket.

Iskolánk még csak a harmadik tanév felénél tart. De mostanra már sok jó hagyomány, szép szokás alakult ki. Valami elkezdődött, de azt is tudjuk, hogy még csak az út elején járunk.

A tovább lépésben – igazi karácsonyi ajándékként – elkészült az önálló hittanterem is. Így végre a hitoktatásnak is lesz saját otthona. Várakozásaim szerint ez sokat segít majd a hitoktatás bensőségebbé tételében.

Mi itt most igazi adventet élünk. Elindultunk, látjuk, egyre több a fény, egyre közelebb kerülünk Krisztushoz – de tudjuk, sok még a dolgunk, sok még a tennivaló. Szeretném kérni az albertfalvi hívek imádságos támogatását ahhoz, hogy továbbra is egy szívvel-lélekkel törekedjünk a már köztünk lévő Isten Országának megvalósításáért.

Béla atya

Izraeli útinapló: Galileában¹

Hajnalodik. Lassan ébredszünk. Az előző napi fáradtság már elmúlt, a mai nap várható élményeire gondolunk.

Tibériásban vagyunk. Ez az idegenforgalmilag fontos centrum a Kineret tó partján fekszik, annak turisztikai központja.

Ennek bibliai neve a Genezáreti tó, Jézus tava, amely oly sokszor bukkán elő az Újszövetségben, s e tó és partjának helységei meghatározó szerepet játszottak üdvösség-történetünkben.

A tó önmagában – eltekintve valláskultúrai és idegenforgalmi vonatkozásaitól – jelentős a mai Izrael életében is. Itt a víz kincs, néha többet ér az aranyból. A tavat egy hatalmas víztározónak tekintik, leengedéssel és feltöltéssel szabályozzák a mezőgazdasági területek vízellátását. A mesterseges csatornákon kívül a fő vízelvezető maga a Jordán folyó.

A tó túlsó partján emelkedik a Golan fennsík, amely katonai-stratégiai szempontból jelentős. Idegenvezetőnk elmeséli, hogy annak elfoglalása azért volt fontos, mert a galileai területek békés lakosságát innen lőtték a szíriaiak, megakadályozva a normál köznapi életet és munkát. Márpedig ez a terület az ország élelmiszer-gyára, hiszen ez a terület a legalkalmasabb a mezőgazdasági termelésre. Amióta a hatnapos háborúban izraeli felségterület lett, Galileában béke honol. Meghallgattuk e magyarázatot, ésszerűnek is tűnik, de hogy tisztán lehessen látni, meg kellene hallgatni a másik felet is. Erre azonban nincs módunk. Elraktározzuk tehát az ismeretet, hogy valamennyire megértjük ezt a fura helyzetet, ami itt a Szentföldön kialakult.

Utunk első állomása a mai napon Názáret. A mai Názáret szinte kizárólag arab lakosságú, ma már nem is keresztény többséggel. A busz kanyargós dimbes-dombos úton halad. Megfigyelhető a távolabbi településeken is, hogy milyen népesség lakja. Az arabok ugyanis házakban (a mi terminológiánk szerint családi házakban) laknak, míg a zsidó lakosság elsősorban lakásokat bérel.

Az arab család, ha épít, általában emeletes házat emel, és zömmel az első vagy a második szintet lakja be. Az készül el előbb, és ezért sokszor látható az a – számunkra talán – furcsaság, hogy a házak nagy részénél a legalsó szintnél csak a falak állnak és a felsőbb szinteket rendezik be. Az alsóbb szintek beépítése a család anyagi helyzetétől függ, vagy akkor építik

¹ Az útibeszámoló korábbi részeit az 1993. évi karácsonyi és az 1994. évi húsvéti számunkban adtuk közre „*Bethlehem*” és „*A jeruzsálemi tartózkodás húsvéti élményei*” címmel.

be, ha a gyerekek is megházasodnak. Az arab építkezések gyorsan valósulnak meg, az ő kezükben összpontosul az építőanyag kereskedelem, a kivitelezés pedig – hasonlóan hozzánk – kalákában történik.

A település külső képe is jellegzetes. Az arab települések környéke hasonlóan néz ki természetbeni környezetéhez, a zsidó lakta település – függetlenül a környezettől – rendezett, kulturált és gyönyörűen zöld. Ez itt az öntözés alkalmazását jelzi. Különben megfigyeltük, hogy a legkisebb helyen is alkalmazzák a csepegtető öntözést, ami a leggazdaságosabb öntözési mód a világon.

Péntek van. Ez a muzulmánok szent napja. Reggel tehát tisztálkodás után saját rítusaik szerint vesznek részt az istentiszteleten. Onnan hazaérve azonban nem tartanak munkaszünetet, hanem dolgoznak, kinyitják boltjaikat és „munkával” ünnepelnek. Persze a tempó az a rájuk jellemző. Pénteki napon tehát nem néptelenednek el az arab települések, mint szombaton a zsidó lakosságúak, és egyes keresztény országok városai vasárnap.

A kis arab települések között egy igen jeles hírűn halad át az autóbusz, melynek neve Kána. Igen, ez a híres mennyegző helye. Ma kis, jellegzetes arab település néhány ezer lakossal. Nincs idő megállni, csak a busz ablakából lehet látni a kánai mennyegzőn történetek emlékére épített templomot.

A kanyargós út egy hídra vezet, amely után a busz megáll, ki lehet szállni fényképezni. Egy domb tetején állunk és előttünk, alattunk Názáret.

A látkép érdekes és kedves, az egészet a Megtestesülés Bazilika uralja, de sok szép épület is látszik a városcában. A házak általában fehérek, és vakítóan ragyognak a napsütésben. Még korai az idő, kb. fél tíz van, de a hőmérséklet meghaladja a 33 Celsius fokot.

A busz lassan ereszkedik, halad a városközpont felé. Lassan, mert nagyon nagy a forgalom. Nemcsak turistabuszok, hanem személyautók nagy száma is igyekszik befelé. A busz megáll, ahol lehet, kiszállunk és gyalog indulunk a Bazilika felé.

Pár perc csak az út, és ott állunk a monumentális templom előtt. Magas kerítés veszi körül az épületet belső kerengővel, ahová nem mindig lehet belépni, és különben sincs idő annak megnézésére.

A templom falán latinul az Angyali üdvözlét egyes részei olvashatók: Angelus Domini ... fiat mihi secundum verbum tuum ... et Verbum caro factum est ... stb.

A templom modern, hiszen e században épült, alig 30 éves. Hatalmas beton építmény, és mégis szép, kecses, elegáns, egyszóval gyönyörű.

Belépünk a félhomályos templomba. Hogyan is írjam le, hogy milyen belül? Ablakai színes üvegek, de absztrakt mintákkal. A templom e szintje

olyan mint egy kör alakú folyosó, melynek közepén egy kb. öt méter mély, húsz méter átnérőjű „lyuk” van. Ebben helyezkedik el az oltár és a padok. Az oltár közvetlenül egy barlangszerű építmény előtt áll, ahol annak idején Mária lakott. És itt az van fölírva latinul, amit egyedül a világon csak itt lehet felírni: „et Verbum caro **hic** factum est” (és az Ige itt lőn testté). Lenn a szentélyben egy zarándokcsoport vesz részt a szentmisén, éppen Úrfelmutatásnál tartanak. Többen letérdelünk és imádkozunk csendben, de a többiek is kissé megilletődve állnak. Eltelik néhány perc, és egy kis kanyargós lépcsőn megyünk fel a felső templomba.

Itt bontakozik ki a templom teljes monumentalitásában. A hatalmas többszögletű kupola a középén lévő „lyuk” fölé tornyosul, amelyet körül vesz körül. Odaérve letekintünk és azt a helyet látjuk, ahonnan feljöttünk. Zarándokaink éppen most fejezik be szentmiséjüket. Énekelnek valami számomra ismeretlen, de nagyon szép és kedves éneket, valószínűleg a Szűzanyáról.

Körbenézünk. A kupola hatalmas beton monstium, de valahogy mégis légies, könnyed, lenyűgöző. Úgy látszik betonból is lehet nagyon szépét építeni.

A templom végében a főoltár mögött hatalmas mozaikkép, középén az Úr Jézus az Atyával és a galambként ábrázolt Szentlélekkel, szentekkel és a Szűzanyával. A kép az Egyház megdicsőülését ábrázolja. Előtte a főoltár hajó formája, szimbóluma az Anyaszentegyház hajójának, mely biztos kikötőbe visz minket. Az e századi modern (de nem túl modern) alkotás jól illik a felső templom hangulatához.

Köröskörül Mária mozaikok, különböző országok művészeinek, híveinek adományai. A templom közepén, szembefordulva a főoltárral a „lyukkal” egyvonalban látható a magyarok adománya a „Magyarok Nagyasszonya” mozaik. A mozaik bal felső sarkában az angyalos magyar címer. A modern-vonalú alkotás Moldován István műve. Büszkén nézzük, mert ismét egy magyar vonatkozás itt messze kis hazánktól.

Megyünk körbe megnézni a mozaikokat. Érdekes, hogy milyen sok nép saját népviseletébe öltözteti a Szent Szület. Valóban az Ég és Föld Király-nőjét a világ nemzetei magukénak érzik.

Különleges a japán mozaik. A Szűzanya ruhájának felső része igazgyöngyből készült.

Idősebb szerzetes közeleg felénk. Integet, hogy mielőbb hagyjuk el a templomot, mert bezárják. Elteszem a kamerát és Ilivel együtt térdet hajtunk a szentségi oltár felé, ahol az örökmécs ég. A szerzetes arca megváltozik,

elmosolyodik, és int, hogy elnézést, de el kell hagynunk a templomot. Még egy búcsúpillantás körbe és kilépünk a másik oldalon a kertbe.

Gyönyörű parkon haladunk át egy kb. száz méterre álló másik templomhoz. Ennek az a nevezetessége, hogy legalsó szintje a hagyomány szerint Szt. József háza volt, amelynek maradványai ma is megtekinthetők.

Az egyszerű templom alagsorába megyünk azonnal. Itt egy rituális fürdőmedence maradványai láthatók, amely abból a korból származik. Ebben fürödtek meg mindennap a férfiak, és egy hónapban egyszer az asszonyok. (Ez egyébként az ortodox hitű zsidóknál ma is így szokás, csak nem házaknál van a medence, hanem központilag „üzemelteti” a hitközösség.)

Igyekszünk vissza az autóbushoz. Az arabok barátságosan szólítanak meg, elbeszélgetünk velük nem éppen irodalmi angol nyelven, de értjük egymást. Rendszerint azt kérdezik, honnan jöttünk? Amikor megtudják, hogy magyarok vagyunk, rögtön rávágják Budapest nevét. Sőt egy fiatalember felsorolja országunk határait. Egész jól tudja, persze Jugoszláviát és Oroszországot mond, no meg Csehszlovákiát, de minket ez is meglep. Vajon nálunk az utca embere ismeri Izrael határországait? Vagy mondjuk Párizsban fel tudná-e sorolni az átlag francia országunk határait? Kétlem.

Itt a busz, megyünk tovább. Egy percre megállunk a régi város határában álló díszes kútnál, Mária kútjánál. Ez volt két évezreddel ezelőtt a város egyetlen nyilvános kútja, tehát idejárhatott a Szűzanya is vizet meríteni. Ezért is hívják Mária kútjának.

Egy órát töltünk ismét a buszon. Elhaladunk Tibériás mellett, és egy kis hegyre igyekszünk, ahol egy nyocszögletes templom áll: az Üdvösség (más néven a Nyolc Boldogság) temploma.

A templom ott áll, ahol az Úr a hegyi beszédet mondta el, új tanítást adott. A nyolc szöglet a nyolc boldogságot szimbolizálja, amit a zsidók nemigen értettek meg akkor. (Vajon mi ma megértjük és megéljük?)

A bejáratnál szemben a földön felirat: Laus tibi Christe. Dicséret neked Krisztus.

A templom közepén a magas oltár, boltív fogja körbe a tabernákulumot. Nem tudom miből van (valamilyen csillogó fém, benne négyszögletes minták), de nem is érdekel. Modern, különleges és nagyon tetszik nekem. Körben színes üvegablakok, rajtuk felírva latinul a nyolc boldogság.

Körbejárjuk a kis szentélyt a körfolyosó szerű templomtérben. Rövid ima, és kimegyünk a külső kerengőre. Előttünk pár száz méterre a mélyben a Genezáreti tó, Jézus tava. Csodálatos a kilátás, szemben velünk szinte

egymagasságban a Golan fennsík. Körbeme gyünk, megcsodáljuk az ősrög fákat, furcsa gyökereiket, melyek kiemelkednek a földből.

Indulunk Kafarnaumba. Útközben kis falu vagy tán csak jóindulattal lehet annak nevezni: Magdala. Nincs ott semmi látnivaló, mondják, neve is csak Mária Magdolnáról maradt meg, azért érdemes megemlíteni.

Kafarnaum. Halott hely, nincs ott élet. Csak a turisták mennek oda, megnézik a látnivalókat: Szt. Péter (anyósának) házát, amelynek védelmére egy modern templomot emeltek. Az oszlopok alatt lehet látni az eredeti házromokat, a templom oltalmazóan emelkedik föléje. Sokaknak nem tetszik, nekem inkább furcsa. A templomot csak zarándokcsoportoknak nyitják ki, ha jó előre megrendelik. Ez se tetszik.

Pár méterre odébb állnak a zsinagóga elég ép romjai. Fel lehet ismerni az épület jellegzetes alakjait, a belső termet. Ezen a helyen állt az a zsinagóga, ahol valaha az Úr Jézus tanított. Ez itt a IV. században épülhetett. Itt azt mondják, Jézus nagyon szerette Kafarnaumot, de az nem fogadta Őt be. Ezért halott ma ez a település, nincsenek itt élő emberek, csak kövek és emlékek meg turisták

Visszafelé Kafarnaumtól pár kilométerre a tó partján két nevezetes hely: Taghba és a Péter elsőse templom. Ez utóbbit sajnos csak távolról láttuk. Ennek kertjében van az a hely, ahol az Úr azt mondta Simonnak: Te Péter vagy, azaz kőszikla...

Taghba a csodálatos kenyérszaporítás színhelye. A kőkerítésen belül körfolyosós, árkados belső udvar. Innen lehet bemenni az egyszerű templomba a Halak és Cipók templomába. Az oltár mellett üveggel letakart kő: a hagyomány szerint az apostolok erre a kőre tették le a kosarat, amiben a kenyerek és a halak voltak. A földön a főoltár előtt a világhírű, IV. századból való híres mozaik, a két hallal körülvett kosár.

A félhomályos templom belülről igen egyszerű, barátságos. Újra végighaladva a kerengőn dús növényzetű, virágpompás kertbe jutunk. Itt nagy a zibongás. Csoportok zaja hallatszik, valaki hegedűn a Mendellsohn-hegedűversenyt játssza. Nyugalom és béke honol.

Bárcsak ez a béke, Krisztus békéje honolna minden szívben, akkor tényleg béke lehetne a földön. És nemcsak ilyen helyeken, nemcsak karácsonykor, hanem mindig. Bár így lenne. Ámen.

Madaras Gábor

Karácsony, 1954

Barátunk emlékének, aki rendkívül fiatalon, mindössze 42 évesen, elsőnek hagyott itt minket...

Mostanában így advent idején, hogy lányaimmal szaporázzuk lép-teinket a templom vagy a Don Bosco iskola felé, egyre többször tör fel emlékeimből fiatalságunk karácsonyvárása.

Már lassan negyven karácsony is elmúlt azóta, hogy kishúgommal és osztálytársával, közös barátunkkal, hármasban masíroztunk libasorban a frissen hullott hóban a hajnali rorátéra.

Pálos Pisti – mert ő volt a harmadik személy – elsős elemista létere minden hajnalon felkelt, hogy velünk jöhessen és ministrálhasson a szent-miséen. Öcsi (mert soha senkitől nem hallottam, hogy családjukból valaki is Pistának vagy Pistinek szólította volna) Albertfalva egyik híres asztalosdinasztiájának legfiatalabb sarja volt. Édesapját a faluban mindenki ismerte és tisztelte. Életvidám, jó kedélyű ember lévén még munka közben is mindig énekelgetett, dúdolgatott. Kiváló mesterember hírében állt, igényes bútorait messzi földről is keresték.

A harmincas években még mint fiatalember lelkesen szervezte az albertfalvi ifjúság kulturális életét. Egyfelvonásos színdarabokat rendezett, s mivel színészi tehetségnek sem volt híján, saját maga rendezte darbjainak főszerepeit is rendszerint ő maga játszotta. Gyönyörűen énekelt és szavalt, a húsvéti passiójáték ezért végképp elképzelhetetlen volt nélküle.

A háború utáni években teljesen megszűnt Albertfalván az ifjúságot és polgárságot megmozgató, a szellemi életet pezsgésben tartó kulturális élet. Pista bácsi pedig, aki házi műhelyében változatlan energiával gyártotta a minőségi fotelokat és székeket, örült, hogy elkerüli a reflektorfény, s a hatóságok sem figyelik az akkor több szempontból is reakciónak, megtűrtnek számító, mélyen vallásos kisiparos (!) magánéletét.

A templomba járástól persze sohasem lehetett eltántorítani, a fel-támadási körmenetben mint a képviselőtestület elnöke büszkén vitte a baldachin előtt a feltámadt Krisztus szobrát.

Mi gyerekek – elsősorban a ministránsok – csodálattal bámultuk az akkor élete delén, ereje teljében lévő, jóvágású, délceg járású, sokak szemében irigylésre méltó embert.

Ha ekkor már amatőr színtársulatok rendezési feladatai nem is adtak meg neki, a karácsonyi betlehemes betanítása nekünk, kisiskolás gyerekeknek, önként vállalt feladata maradt. Számunkra ezek a kis karácsonyi betlehemjáráások egész téli programot, szórakozást jelentettek, későbbi életünkre meghatározó élményt nyújtottak.

Öten-hatan gyűltünk össze a korán sötétedő téli adventi délutánokon Pista bácsi gyanta illatú műhelyében, ahol egy rozsdás kövér dobkályhában vidáman duruzsolt az asztalosmunka hulladéka.

Nem tudom, hogy ezeknek a betlehemes játékoknak a szövegkönyvét Pista bácsi honnan szerezte. Valószínűleg mindegyiket maga írta, de nekünk ezzel sohasem dicsekedett.

Láthatóan nagy élvezettel végezte ezt a számára nem túl megerőltető feladatot, kipirult arccal, lelkesen magyarázott, minden szereplő szerepét előlva, legtöbbször elő is játszotta.

Mi pedig szorgalmasan memorizáltuk hosszabb-rövidebb szerepeinket, s alig vártuk, hogy elérkezzen karácsony vigíliája. Szüleink segítségével házilag barkácsolt egyszerű, fából készült, szalmatetős betlehemmel jártuk sorra szenteste napjának délutánján az ismerős családok házait.

Az egyetlen leány szereplő, hétéves kishúgom, csengő szoprán hangon énekelte az Angyal és Mária énekeit: „Dicsőség Mennyben az Istennek”; mi fiúk pedig, rendszerint többes szereposztásban hol a pásztorok, hol pedig a napkeleti Bölcsék rigmusait skandáltuk. Némelyikünk szépen énekelt, de voltak közöttünk nem igazán jó fülű, kicsit hamiskás dalnokok is, a szövegmondás is néha dőcögősré sikeredett. Produkciónk kezdetlegessége, amatőr volta ellenére szinte kivétel nélkül mindenütt szívesen láttak a háziak, néha enyhe mosollyal, de mindig kellő áhítattal fogadták előadásunkat.

Akkoriban nem csak mi betlehemeztünk Albertfalván. Több kis gyermekcsapat járta az utcákat. A legismertebbek közülük a Majancsik gyerekek voltak. Az ő előadásuk különlegessége abban rejlett, hogy a három fiútestvér egyedül játszotta a betlehemes összes szerepét. Ez tulajdonképpen a szükségből fogant, de ugyanakkor egy ősi tradíció továbbélése volt, hiszen a középkorban a női szerepeket is a férfiak játszották.

Előadásunk végén kaptunk egy kis ajándékot, csokoládét, esetleg aprópénzt. A háziasszony néhol darabka kolbászt, hurkát is belecsempészt valamelyikünk tarisznyájába. Akkoriban még Albertfalván sok

háznál vágta, ünnepek előtt disznósivítástól volt hangos a fagyos, zúzmárás reggel.

Aztán ahogy múltak az évek, mi is felcseperedtünk. Az 1956-os forradalom évében a játék is valahogy elmaradt, a következő karácsonyon pedig túl későn kezdtük el a szerepek kiosztását, betanulását. A szép hagyomány egyszer csak megszakadt. Aztán már a Majancsik testvérek sem kopogtattak. Évek múltak el, s ahányan voltunk, annyifelé jártunk a városban középiskolába.

A családi házak helyén a hetvenes években épült panelházakban felnövekvő új generáció nem folytatta ezt a régi szép szokást, nem látok azóta sem betlehemezőket.

Templomunkban – ha nem is az éjféli mise előtt, mint régen – de minden évben megcsodálható a pásztorjáték, Istennek hála, egyre színvonalasabb előadásban.

Az igen szerencsésnek mondott mai gyerekek tetszés szerint megnézhetik videón Jézus születését valamelyik hollywoodi szuperprodukcióban. De a passzív szemlélődésnél mi talán többet kaptunk azzal, hogy saját magunk éltük át karácsonyról-karácsonyra a Kisded születését.

Most, ezüstvasárnap hajnalán kinézek az ablakon. A viharos szél csak port és szemetet kavar a szemközti rideg panelházak körül. Vajon milyen lesz az idei karácsony? Hideg, hótalan, fekete vagy selymes hófehér paplant borít a városra a közeledő ünnep? Kopogtatnak-e a betlehemesek újra, és ennek varázsát megtapasztalják-e kisiskolás lányaim?

Ülök az íróasztalomnál, hirtelen belecsoválkozom az adventi koszorún égő gyertyák imbolygó sárga lángjába. Istenem! Mi minden belefér egy ilyen halvány, reszkető, erőtlen gyertyafénybe: régi tavaszi kirándulások, húsvéti locsolkodások, kerítésnél folytatott, órákig tartó nagy beszélgetések. Egy barna nagy szemű kisfiú áll a kerítésnél valahol nagyon messze, nagyon régen és mosolyogva int felém. Eltűnik, de újra feltűnik, amint ártatlan arccal lelkesen énekl a jászol halvány fényénél „Csordapásztorok midőn Betlehemben...”

Mi maradt belőle? Emlékek fénye így karácsony tájkán, halvány gyertyafény, értünk és nekünk szóló üzenet.

Sümegh László

Hogyan egyeztethető össze Isten végtelen irgalma és igazságossága?

Sziporkázó téli estén a csillagok milliárdjai tárulnak szemünk elé egyetlen közös égboltra vetítve. Távolágukat nem tudjuk szemmel megbecsülni – naprendszerünk bolygóit és a Tejút milliószerű távolabbi csillagait fényességük alapján esetleg ugyanolyan távolinak érezzük. Nyáron a messzi síkság távoli tereptárgyait, fecsportjait, templomtornyait képzeletünk közös horizontra sorakoztatja, még ha azok egymástól jelentős távolságra vannak is – mert nem tudjuk a tér távolabbi mélységeit érzékelni.

Ugyanígy vagyunk *Isten mélységeivel is*, különösen ha azok *végtelen mélységek*. A mindennapi ember csak egyféle végtelent „ismer” – pontosabban: sejt. Pedig a matematika világából tudjuk, hogy a végtelen nem egységes fogalom: *végtelenül sokféle végtelen létezik*. A két legalapvetőbb végtelen-típus: az egész számok *megszámlálhatóan* végtelen („A” számosságú) halmaza és a számegeyes összes pontjainak *megszámlálhatatlanul* végtelen („C” számosságú) halmaza. Ez utóbbi „végtelenszer” több az előbbinél. A matematika azt is bebizonyította – bármennyire is furcsán hangzik –, hogy a számegeyes pontjaiból tetszés szerint elvehetünk *megszámlálhatóan* végtelen sok pontot anélkül, hogy az *egyes pontjainak sokasága ettől egy jöttányival is kevesebb lenne!*

Ugyanígy van ez Isten igazságosságával is. Ő *megszámlálhatóan* végtelenszer irgalmas lehet irántunk anélkül, hogy *megszámlálhatatlanul* végtelen mértékkel mérhető igazságosságán akár egy jöttányi csorba esnék!

És ennek a felismerésnek a fényénél megérthetjük azt is, miért szabta földi létünket Isten térben és időben végesnek: minden bizonnyal azért, hogy az ő megszámlálhatóan végtelen irgalma teljes bizonyossággal *elegendő* legyen egyenként, esendőségből elkövetett *véges számú* bűntünk megbocsátására – anélkül, hogy az ő megszámlálhatatlanul végtelen, örök és megváltoztathatatlan igazságának a legcsekélyebb mértékben is torzulnia kellene emiatt.

Isten végtelen irgalma olyan, mint egy *biztonságos védőháló*, amely megvédi az esendő embert az ő végtelen igazságosságának szikláitól. Ezt a hálót persze az ember szabad akaratával „áttörheti”. Ha Szentlélek elleni bűnökkel szándékosan kirekeszti magát Isten irgalmából, ha *megátalkodik* (vagyis Isten feléje áradó irgalmát „akárhányszor” elutasítja), akkor találkozni fog Isten végtelen igazságosságával és annak örök, megváltoztathatatlan szikláin összezúzhatja magát. Ha azonban vétkeink csupán emberi gyöngeségből származnak – és ha vétkeztünk, keressük az újbóli talpraállást – akkor Isten *akárhányszor* megbocsájt és az Ő irgalmának védőhálója biztos menedék lesz számunkra.

Keselyák Péter

Kereszténység az ezredfordulón

A II. Vatikáni Zsinatnak az volt a célja, hogy – alaptételeinek megtartása mellett – megújítsa a katolikus egyházat, számot vessen a világban végbement változásokkal, főképp pedig, hogy a keresztény életfelfogást közelebb vigye a második ezredévi emberhez. Erre azért volt szükség, mert az elmúlt két-három évszázadban az emberek életkörülményeiben, a politikai életben, az ideológiákban olyan módosulások történtek, melyek a nagy tömegeket eltávolították a vallástól, és maguknak a keresztényeknek a hitéletét is sekélyessé, felszínessé tették. Vagyis mindennapi cselekedeteikben ők is nagymértékben hasonlóan kezdtek viselkedni a pogányokhoz. Ennek az eltávolodásnak okát legfőképpen abban ismerte fel az egyház, hogy a társadalomban két olyan irányzat alakult ki, melyek közül az egyik csak az evilági életéről tudott, és a hit idegen lett számára, a másik – egyoldalúan – a túlvilági életet tartotta szem előtt, és nem adott eligazítást a földi életre vonatkozóan.

Ezért irányította már XIII. Leó, majd száz évvel később még határozottabban II. János Pál pápa Centesimus Annus kezdetű körlevelében a keresztények figyelmét a társadalmi igazságosságért folytatandó harcra. Sőt, a haladásért való mindennapi munkát mintegy az üdvözülés feltételévé teszi. Így az egyháznak a szociális kérdésre vonatkozó útmutatása és ennek az egyes hívő emberek által történő megvalósítása a Krisztusról való tanúságtétel része lett. Persze a Zsinat határozatai részletesen foglalkoznak a hitélettel, annak bensőséges tételével, a házassággal, a családdal is, de itt most az egyház társadalmi tanítását szeretném kiemelni, ez az a nagy fordulat, mely a hívekre szinte meglepő újság erejével hat.

Igen, Európát, s benne Magyarországot újra evangelizálni kell! Ennek az evangelizációnak hatékony eszköze lesz az egyház szociális tanítása – a lelkeségi mozgalmak mellett. Sőt, azt hiszem, hogy *a vallástól még távol állókat elsősorban a földi életre vonatkozó tanítás és a remélhetőleg ezt követő gyakorlat tudja leginkább megfogni*, az egyház és a keresztény hit felé irányítani! A pápai megnyilatkozás hangsúlyozza, hogy *elsősorban a világi hívők feladata* – minden jóakaró emberrel együtt – az egész emberi társadalomnak evangéliumi szellemmel ilyen módon való átítatása.

Nekünk, keresztényeknek, saját üdvösségünk munkálása végett is kötelességünk tehát a fejlődésért folytatott soha meg nem szűnő harc, a

társadalmi igazságosság lépésről-lépésre történő megvalósítása. Lássuk hát, miben áll az egyház erre vonatkozó tanításának lényege.

Kimondja ez a megnyilatkozás azt a tételt, hogy az államok gazdagsága a dolgozók munkájából ered. Sőt, korunkban az emberi munka, s benne a tudományos tevékenység mind fontosabb tényezővé válik. Biztosítani kell tehát a bérek olyan színvonalát, amely lehetővé teszi a munkásnak és családjának megélhetését. Így elsősorban nem a sokszor megalázó karitatív tevékenységre van szükség, hanem annak elérésére, hogy *mindenki megkapja azt, ami embervolta folytán neki jár!* A „méltányos bér” mindenkit megillet, és ez nem tehető függővé a munkapiaci alktól. Az államnak ezen felül különös gondoskodást kell tanúsítania a gyengékkel, az elesettekkel, a szegényekkel szemben. A magántulajdonnal való rendelkezés jogát korlátozza az a szempont, hogy *Isten a Földet az egész emberi nemnek adományozta, hogy minden tagját éltesse.* A Föld javait tehát igazságosan kell elosztani! Ezért az államnak az a feladata, hogy megszabja a szabad piacnak a korlátait. E korlátok kijelölésében fontos szerepet játszanak a szakszervezetek is. A piaci mechanizmus működését alá kell rendelni a nyilvános ellenőrzésnek. A pápai körlevelek elutasítják azt a liberális felfogást, mintha a haszon lenne a vállalkozás egyetlen fokmérője, mert a vállalat is emberi személyek közössége, s a vállalkozás értük van! Bár a szabad piac látszik a gazdaság leghatékonyabb útjának, van azonban számos olyan szükséglet, mely nem elégíthető ki a piacon. Ilyen például a felebaráti szeretet, a jogszerűség, az igazság.

De a körlevelek elutasítják az állam mindenhatóságának hirdetését is, vagyis a szocializmusnak azt az eltorzulását, melyben az egyén az államgépezetnek és gazdáinak teljesen ki van szolgáltatva.

Akkor talán a kapitalizmus az üdvöztető társadalmi forma? Nem, mert a mai kapitalizmus a pusztá materializmus talaján áll, és szintén figyelmen kívül hagyja a szellemi értékeket. A nyugati fogyasztói társadalom is tagadja az erkölcs, a jog, a kultúra és a vallás önálló létét, s az emberi lényt anyagi szükségleteinek kielégítésére szűkíti le. A felsorolt tévutak következménye, hogy kihaltak a gazdasági élethez tartozó olyan erények, mint az igazmondás, a megbízhatóság, a szorgalom. Egyetlen cél lett a gyors meggazdagodás – akár bűnös úton is!

Mi hát a megoldás?

Az egyház nem köti le magát egyetlen konkrét államforma mellett sem, hanem hangsúlyozza a helyes alapelveket: a házasságon alapuló családot, melyet a társadalom-politika középpontjába kell állítani! A szegényeket –

mondja – az anyagiak hiányán kívül a tudás hiánya is sújtja. Védni kell a kisebbségeket. Nem szabad államoktól sem megkövetelni az adósságok teljes megfizetését, ha ez elviselhetetlen áldozatot róna a polgárookra. Helyesnek látszik a piacgazdaság, de állami szabályozással: szabad munka, vállalkozás, együttműködő társadalom fogja biztosítani az áruk, a szolgáltatások, a környezet, általában az élet minőségét!

Mind a pápai körlevelek, mind a II. Vatikáni Zsinat hangsúlyozza, hogy az igazság megvalósítása nem egyedül a katolikusok feladata. Az egyházon kívül is fellelhetők a megszentelődésnek és igazságnak értékei. Itt nem csupán a keresztény vallásokra kell gondolnunk, hanem minden olyan emberi közösségre, amely ugyanezt kívánja. Ez úgy tekinthetjük, mint az ökumenizmus egyik legfontosabb teológiai megalapozását (*Lumen gentium*). Tehát az a széles réteg is hozzájárulhat a szociális kérdés megoldásához, amely semmiféle vallást nem követ. Nem szabad a másik ember felfogását kiközösíteni, sem pedig önmagunkat egyedüli kereszténynek, a teljes igazság földi letéteményeseinek tekintenünk.

Az ember lélek és test egysége. Hibás az az elgondolás, amely szétszakítja az embert, és csupán szellemiségét emeli ki anélkül, hogy tekintettel volna testi mivoltára. Ettől a téves nézettől óvnak a pápai tanítások és a II. Vatikáni Zsinat, miközben a helyes felfogásból folyó gyakorlati következményekre, teendőkre is ráirányítják a hívők figyelmét.

Koncz Endre

Beszámoló a „Római Családtalálkozóról a Szentatyával”

1994. október 8–9.

Szeretnénk megosztani azt az örömet, hogy részt vehettünk a római családtalálkozón október 8–9-én, ahol a világ több mint 100 országából vehettek részt családok. Magyarországot egyházmegyeként egy-egy család képviselte két-két gyerekkel. Mi ketten a Püspökhari titkárság küldöttjeiként utazhattunk Rómába.

Október 6-án reggel indultunk autóbusszal, útközben érintve Pádovát és Firenzét. Rómában 8-án, Magyarok Nagyasszonya ünnepén a bíboros úr szentmiséjén vehettünk részt a Magyar Kápolnában. Szombat délután 3-ra mentünk a Szent Márk térre, ahol több mint 150 ezer ember várta, hogy az u.n. „Festa” (ünnep) keretében találkozasson a Szentatyával. Először a Szentatyá autón járta végig a szektorok közötti utat, hogy közelebbről üdvözlhesse az egybegyűlteket. Nagy szeretet és ünneplés vette körül,

amerre elhaladt. Szeretettel mosolygott felnőttekre és gyerekekre, bár nagyon fáradt lehetett, hiszen előtte három napig tartott a Családkonferencia, amelyen országonként általában egy házaspár vett részt. (Magyarországot a Jobbágyi Gábor-Paksy Mária házaspár képviselte.) Ugyanakkor zajlott a Püspöki Szinódus is.

A „Festa” kezdetén Trujillo bíboros, a Pápai Család Tanács elnöke köszöntötte a Szentatyát, Teréz Anya beszélt a családról. A világ különböző országaiból érkezett családok tanúságtétele következett, egy-egy műsorszámmal megszakítva. A tanúságtevők közül csak néhányat tudunk megemlíteni, mivel nyelvi problémáink miatt csak utólag pontosíthattuk az elhangzottakat.

– Egy 15 gyerekes spanyol család arról számolt be, hogy a saját egyházuk hogyan segíti őket, és ők hogyan vesznek részt az egyházköztség életében.

– Egy izraeli keresztény család azt tartotta fontosnak elmondani, hogy ők milyen

közvetítő szerepet tudnak vállalni a zsidó és palesztin családok között.

– Egy ruandai házaspár 6 gyermekét veszttette el, és a megmaradt két gyermekükkel jöttek Rómába.

– Nagy együttérzéssel köszöntötték a Horvátországból érkezett házaspárt is.

– Volt olyan házaspár, akinek nem születhetett gyermeke, ami az ő országukban nagy szegénynek számít. Ők örökbefogadott gyermekekkel jöttek el.

Nagyon megható volt számunkra, amikor egy fiatal izraeli énekesnő Gounod „Ave Maria”-ját énekelte, hiszen ő jobban hasonlított Szentanyához, mint a híres festmények Máriája.

Afrikai csoport táncsal köszöntötte a Szentatyát, egy gyerekekből és fiatalokból álló zenekar L. Mozart *Gyermekszimfóniájának* előadásával tette vidámmá a hangulatot.

Lehetetlen felsorolni ilyen röviden mindazokat az élményeket, melyekben részünk volt.

Ezek után következett a Szentatya beszéde. Ő a család szerepéből azt emelte ki, hogy a nevelés akkor hatékony, ha a szülők élete példa a gyerek számára, ha a szülők előttük élnek a kereszténységet. A mai világban csak úgy lehet erkölcsös ifjúságot nevelni, ha a családok képesek az árral szemben úszva élni életüket. Ezáltal tudnak példájukkal hatni másokra is.

Szólt a Szentatya a Kairói Konferenciáról is. Figyelmeztetett arra, hogy az ott képviselt elképzelés milyen veszélyeket rejt magában. Rámutatott arra, hogy a születésszabályozással a jóléti társadalmak saját önzésüktől hajtva féltik jólétüket, megfosztva a családokat a gyermekvállalás adta örömeik lehetőségétől.

Mire a Szentatya befejezte beszédét, a Szent Péter teret több tízezer fáklya fénye világította be, először csak kis területekről terjedve szét az egész térre.

Befejezőképpen felhangzott latin nyelven, a közel százezer ember által közösen énekelt, ugyanazon dallammal ismert imádságunk, a Miatyánk!

A vasárnapi szentmise a Családév legfontosabb eseménye volt, ahol még a szombatinál is nagyobb tömeg vett részt az Eucharisztia ünneplésében.

Homiliájában a Szentatya a Hiszekegyet elmélkedte végig, kiemelve, hogy:

– Isten az embert saját képmására teremtette, és a férfi és a nő a házasságban Isten teremtő munkájának részese lesz új életek ajándékozásával;

– a Fiú megtestesülése által megszentelte a családot, a názáreti Szent család példája minden keresztény családnak;

– a Szentlélek erejével élteti a családokban a Szeretetet.

A szentmise végén a Szentatya közel ötven nyelven köszöntötte a világ minden részéből érkezett családokat, rajtuk keresztül mindazokat, akiket ők képviseltek. Magyarul is felhangzott a köszöntés, II. János Pál pápa áldását küldte a magyar családoknak is!

Számunkra felemelő élményt jelentett a zárándoklat során újabb magyar családokat megismerni, akik saját környezetükben igyekeznek megtenni minden tőlük telhetőt azért, hogy keresztény családként sugározzák Isten szeretetét. Majdnem kivétel nélkül tartoznak valamilyen lelkiiségi mozgalomhoz, szükségét érezve annak, hogy Jézusért még többet tegyenek.

Jó volt megtapasztalni azt is, hogy a magyar csoport tagjaiként részt vevő gyerekek – 8-tól 18 éves korig – milyen fegyelmезettek tudnak lenni, magtanulva saját családjukban az alkalmazkodás, önzetlenség örömét. Milyen szeretettel válogattak az üzletben, lázasan kutatva otthon maradt testvéreiknek édességet, megfelelő ajándékot!

Kiemelnénk még azt is, milyen jólesett a világ különböző országaiból érkezett családok segítőkészségét, figyelmességét megtapasztalni. Akár úgy, hogy a több órásnak ígérkező, fárasztó állást megkönnyítették azzal, hogy felajánlották egy-egy rövid időre saját széküket, akár úgy, hogy idegenek adták oda a mi csoportunk gyermekeinek a fáklyájukat, hiszen egy gyerek számára ez nagy élmény, akár azzal, hogy a vasárnapi szentmisén székeiket összerakva, türelmesen engedtek utat különböző országok családjai a Szentáldozáskor a többieknek.

Talán most éreztük először igazán szükségét annak, hogy a Szentmisében a Paxot minél több embernek átadhassuk kézfogásunk által, éreztetve, hogy Jézus az egész világnak Békét hozott.

A zarándokcsoport lelki vezetője Bíró László püspök úr volt, aki a Püspöki Karban a családpasszorizáció felelőseként Ács püspök úr utóda. Ez alatt az egy hét alatt úgy tapasztaltuk, hogy energikus, lelkes egyéniségével valóban mindent megtesz a családokért, figyelve minden picit kezdeményezésre. Bátorított mindenkit arra, hogy saját környezetében merjen tenni a közösségért is. Figyelt arra, hogy a hosszú utazás alatt minél többet gazdagodhassunk lelkileg is, kihasználva az idő adta lehetőségeket az elmélkedő, közös imára, könyvek felolvasására.

Budapest, 1994. október

Bertus János + Magdi

„Éljünk méltóan Krisztus evangéliumához!”

Mostanában sokszor olvashattuk, hallhattuk ezt a Filippiekhez írt levélből vett idézetet, hiszen ez volt az Esztergom-Budapest Főegyházmege Zsinatának jelmondata.

Óriási ajándéknak tartjuk, hogy mi is részt vehettünk ezen a magyar egyházunk életében korszakváltó eseményen.

Mint az előző plébániai újságban beszámoltunk róla, a zsinatot előkészítő bizottságok közül a családdal foglalkozó munkacsoportban dolgoztunk. Ennek révén kerültünk a küldöttek közé. A 202 résztvevőből 70 volt világi, s ezek közül csak 3 házaspár volt, így tényleg egész kiváltságosak vagyunk, hogy mi is közöttük lehettünk.

Bárhol olvastuk zsinati tagok nyilatkozatait, mindenki nagyon pozitívan szólt az ott töltött napokról, s a közös munkáról. Mi sem tehetünk mást, hiszen ötletesen és kitűnően szervezték meg ellátásunkat. A közös reggeli-esti zsolozsmák, a déli szentmisék életreszóló élményé váltak. Így a komoly munka mellett testi-lelki felüdülés volt ez a pár nap.

A munkarend minden nap azonos volt. Délelőtt általános ülések voltak a Vízivárosi Templomban, délután pedig szekcióülések. Mindenki szabadon választhatott, melyik szekció munkájában akar részt venni. Ezeket a délutáni megbeszéléseket mindig nagyon termékeny viták jellemezték. A második napon sorra került család témával foglalkozó ülésre nagy elszántsággal, egyfajta küzdelemre készültünk fel, hogy a munkadokumentumból kihagyott, általunk fontosnak ítélt gondolatok mégis kerüljenek bele a tényleges

szövegtervezetbe. Óriási meglepetésünkre a szép számban egybegyűlték közt mondanivalónk nyitott kapukra talált, s igen jó érzés volt érezni, hogy a családkérdés a jelenlévők számára alapvető fontosságú. Végül is Dr. Tomka Ferenc plébános ügyes témavezetése és Dr. Dékány Vilmos segédpüspök bőles koordinálása mellett nagyon szépen formálódott a végleges szöveg.

A szekcióüléseken kialakított szövegváltozatot másnap mindenki kézhez kapta, és a plenáris ülés elején szavaztunk róla.

Büszkén megemlíthetjük, hogy Albertfalva szülöttje, Fr. Kiss Didák ferences testvérünk sok éjszakát nappallá téve készítette el, dolgozta ki azt a számítógépes rendszert, a szavazóberendezést, mely fennakadás nélkül, kitűnően szolgálta a munkát.

S most felvillanthatunk az albertfalvi hívők számára néhány ismerős arcot. Ott volt Magdi néni, az egyházközségünk *kedves nővére*, rendjének küldötteként. Aztán Mig Balázs hivatalból volt jelen, háttérben maradva, csendesen dolgozta végig, éjszakákba nyúlóan a zsinat napjait. Így biztosította sokakkal együtt a feltételeket, hogy a munka a tervek szerint folyhatott.

A vasárnapi 10 órai „Don Bosco” misét idén Szenderffy Ferenc, kelen-völgyi plébános, kanonok út tartja. Vele is együtt lehettünk Esztergomban, ahol két téma kitűnő relátoraként nagy megbecsülést szerzett mindenki előtt. Igazán népszerűvé akkor vált, mikor az utolsó estén a vidám, szórakoztató műsor egyik előadását ő írta, rendezte. Ügyesen bevonta a játékba még a Bíboros Urat, Zlinszky urat is, így az étkezések helyéül szolgáló „sörsátor” harsogott a jóízű nevetéstől.

Talán sikerült érzékeltetni, hogy jó volt ott lenni, de ez az egyházmegye számára nem elég. Csak ismételhetjük, és sokszor imádkozhatjuk Bíboros Úrnak a zsinat bezárásakor mondott könyörgését:

„Urunk Jézus Krisztus kegyelme, az Egyház Édesanyjának és Szent Adalbert vértanú püspöknök közbenjárása segítse, hogy a jót, melyet Isten megkezdett bennünk és általunk, be is teljesítsük embertársaink javára, az Egyház építésére.”

Egyik atya mondta: ha hazamegyek, megköszönöm híveimnek, hogy jól imádkoztak. S valóban igaz, a közös gondolkodás, párbeszéd és egység oly mértékben valósult meg, melyről évtizedek óta álmodni sem mertünk; ez nem jöhetett volna létre a hívek támogató imádsága nélkül.

Bató András és Márta

Katolikus iskolába jártunk Írországban¹

Három napig tartó folyamatos autózás után végre megláttuk a csodálatosan szép ország tengerpartját. Megérkezésünk után észrevettük, hogy Írországban sokfelé, jól látható helyeken, hegyek tetején hatalmas, kőből épült keresztek állnak. Ezek a keresztek kicsit másképp néznek ki, mint itt Magyarországon, mert közéjük egy karika látható. Mint később megtudtuk, az írek régen napimádó pogányok voltak. A régi, ősi kelta vallásból maradt fent a napot jelentő kör az ír keresztben. Szent Patrikot küldte a pápa, hogy térítse meg az íreket. Szent Patrik (416–457) lett az ország védőszentje.

Az országban a Patrik a legnépszerűbb név. A mi iskolánkat is Szent Patrikról nevezték el. A gyerekek itt 4 éves korukban kezdenek el iskolába járni. Ezért a velünk egyidős gyerekek 2 osztállyal feljebb jártak.

Egyenruhánk is volt. Az ing világoskék, a lányok kardigánja, a fiúk pulóvere bordó volt. A szoknya színe bordó, a nadrág szürke. Az egyenruhát minden tanítási napon viselni kellett. Ne feledkezzünk meg arról sem, hogy a lányoknak meg kellett tanulni nyakkendőt kötni, mivel az is tartozéka volt az egyenruhának!

Az első napon az iskolában nagyon izgatottak voltunk, egyikünk még sírt is, de ezt hagyjuk most. A tanítás fél tízkor kezdődött és négy órakor fejeződött be. A tanítás közben két szünet volt, egy uzsonna és egy ebéd. Uzsonnára mindenki chipset vitt. A gyerekeknek több mint a fele bent ebédelt. Az ebéd mindig nagyon finom volt, de egyszer sem volt olyan nap, hogy ne lett volna krumpli. 3 hónap alatt egyszer volt leves, mégpedig az utolsó napon. Az egytál étel után az édesség (krémes sütemény, fagyalt, puding) következett. Minden gyerek annyit és abból vett magának, amennyit csak akart.

A követelmény nem volt olyan sok, mint itthon. Házi feladat nem volt, vagy csak nagyon kevés. A tanárok egész nap ugyanabban az osztályban tanítottak. Volt egy külön angoltanárnőnk is. Egy nap két

¹ 1993 őszén a Mátyási család 3 hónapot töltött Írországban, mivel a gyerekek édesanyja a Nemzetközi Pető Intézet megbízásából konduktorként részt vett egy mozgássérültek számára nyílt iskola alapításában.

órán át tanított minket angol nyelvre. Otthon öt gyermekét boldogan nevelte.

A szótár használatát mindhárman kényszerültünk gyorsan elsajátítani. Hamar megtapasztaltuk, hogy az angol szavak írása eltér a kiejtéstől, és ez megnehezítette a szótárazást. Egy-egy szónak több jelentése is van. Az igazgató bácsi, Mr. Bradly az első nap kedveskedni akart nekünk, és kikereszte a szótárunkból az ebéd magyar jelentését, és boldogan mondta nekünk: *estebed*. Jókat neveltünk, ha magyarul próbáltak szavakat kiejteni, mert az angol helyesírásban nincsenek ő, ű, á, é, ü, ú, ú betűk, és például kétbetűs mássalhangzók (cs, ty, gy, ny, zs) sincsenek. Az s betűt sz-nek ejtették.

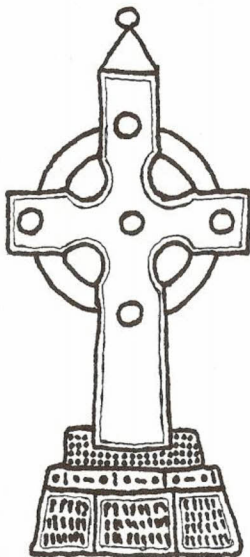
Nem kaptunk osztályzatokat, hanem félévenként egy vizsga volt, amin ha valaki megfelelt, továbbfolytathatta tanulmányait.

Hetente egyszer közösen imádkozott az egész iskola a legnagyobb teremben, vagyis a tornateremben.

A könyvtár volt a legérdekesebb. Mindenkinek volt egy mágneskártyája, és arra egy lézersugárral ráírták, hogy melyik könyvet és mikor vette ki. A könyvtárban viszonylag sok könyv volt megtalálható.

Kívánjuk, hogy mindenki megláthassa Írország csodálatos partvidékét és szinte egzotikusnak tűnő tájait, melyről az erdők és magas hegyek hiányoznak, és mindenki megismerhesse az írek vendégszeretetét, barátságát és különleges humorát.

Mátyási Domonkos, Mátyási Eszter
és Mátyási Veronika

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör első éve és tervei

Társas Körünk egy éve, 1993. december 20-án alakult. Az első közgyűlés, 1994. február 19-én elfogadta az Alapszabályt és megválasztotta a kilenc tagú választmányt.

A választmány nagy lendülettel fogott a programok szervezéséhez, a tevékenységi körök elindításához és a tagtoborzáshoz. A lendületnek, a szervezésbe befektetett nagy energiának köszönhetően az alábbi gazdag, eseménydús évet zárta a Társas Kör:

I. Három előadás hangzott el:

1. Dr. Mészáros István: „*Mindszenti József bíboros időszerezése*”;
2. Cs. Varga István: „*Ars sacra – Ami az elmúlt évtizedek irodalomóráiról kimaradt – a magyar költészet vallásos vonulata Balassától Pilinszkyig*”;
3. Dr. Jelenits István: „*Családképek régen és ma – a család szerepe a múlt és a jövő fordulóján*”. Az előadások helye a Don Bosco Iskola ebédlője volt.

II. Tavasszal és ősszel is a Társas Kör szervezésében kinyitotta kapuit a zenés kávéház. Itt nívós és hangulatos zene mellett jó alkalom adódott baráti beszélgetésre, eszmecserére.

III. A Társas Kör tagjaival két autóbusszal április közepén Eger környékére tettünk kirándulást.

IV. A hagyományos „Albertfalvi napok” rendezvénysorozat idén kiegészült a „Szent Mihály-napi búcsúval”. A négynapos rendezvénysorozat számos programja közül kiemelkedő esemény volt az idén először megtartott bál. Az Albertfalvi társadalmi szervezetek (Polgári Kör, Nagycsaládosok) összefogásaként jöhetett létre Albertfalva e jelentős eseménysorozata.

V. Mivel az őszi folyamán már használatba vehettük a felújított Gyékényesi úti közösségi házat, itt rendeztük meg a benevezett 6 csapat részére vidám, játékos történelmi vetélkedőnket.

VI. Karácsony előtt a Don Bosco Iskolával közösen jótékonyági ruhagyűjtési akciót szerveztünk egy Eger melletti nevelőotthon gyermekei részére. A gyűjtés oly jól sikerült, hogy egy közepes nagyságú, ponyvás teherautónyi ruha, játék, cipő gyűlt össze (kb. 200 műanyag zsák). 1994. december 14-én szállítottuk el és adtuk át az adományt. Mi, akik átadtuk az adományokat, láttuk, hogy az adomány olyan helyre került, ahol igen nagy szükség van rá, és olyan jellegű az átadott ajándék amire ott a nevelőotthonban éppen igen nagy szükség van. Köszönet az adományozóknak!

A programok szervezése a választmánynak csak egyik tevékenysége. Ezen kívül folyamatosan munkálkodik a működési kör kiszélesítéséhez elengedhetetlenül szükséges nagyobb anyagi bázis megteremtésén. Az év

folyamán 9 pályázatot adtunk be anyagi támogatásért, melyek közül a XI. Kerületi Önkormányzat három elfogadott.

A Társas Kör képviseltette magát, és koszorút helyezett el két alkalommal. Először a Szellőző Művek udvarán felavatott emléktábla leleplezésénél tavasszal, másodsor Albertfalva régi temetőjében felállított emlékoszlop felavatásakor, október 22-én.

Eljártunk a Budapesti Bíróságon a bejegyzés érdekében, minek köszönhetően 1993. április 11-én a cégbíróság bejegyezte Társas Körünket.

E sorok írásának idején is folynak a Gyékényes úti közösségi házban megrendezendő szilveszteri bál szervezési munkálatai. E bált Albertfalva más társadalmi szervezeteivel közösen rendezzük.

Fordítsuk figyelmünket a jövő évi tervek felé! A választmány utolsó, december 11-i ülésén pontosan felosztotta az egyes tevékenységi köröket és azok teendőit a választmány tagjai között. A választmány eddigi sokrétű tevékenységét folytatni kívánja. De talált egy igen nagy hiányosságot. Nem sikerült a terveinkben szereplő nyugdíjas klubot létrehozni, megszervezni. A korábbi tevékenységek mellett ezt a jövő évben el kell indítanunk. Természetesen ehhez a kedves Nyugdíjas tagtársaink aktív részvétele szükséges már a kezdeti szervező fázisban. Valószínű, hogy erre a legalkalmasabb hely a Gyékényes úti közösségi ház lesz, ahol akár minden héten egy adott napon (valószínűleg szerdán) lehet a nyugdíjas klub. Magának a klub formájának pontos kialakításához a kedves Nyugdíjasaink segítségét is kérjük!

Alapszabályunkban rögzített éves közgyűlésünket február 25-én, szombaton 4 órakor fogjuk tartani a Gyékényes úti közösségi házban. A közgyűlésen minden tagtársunk megjelenésére számítunk. A napirendi pontok pontos sorát még levélben megküldjük.

Már most jelezhetjük az 1994. év első programját: Keselyák Péter fog előadást tartani: *Századunk üzenete: Fatima* címmel. Az előadás vetített diáképekkel szemléltetve szól a híres portugáliai kegyhelyről és annak magyar vonatkozásairól, valamint külön kitér a Szűzanya által tolmácsolt fatimai üzenetekre, amelyeknek egy része XX. századi történelmünkben már igazolást nyert. Az előadás 1994. január 21-én szombaton 4-kor lesz a Don Bosco Iskola ebédlőjében.

Köszönöm mindazok munkáját, akiknek a tevékenysége révén létrejöhett a Társas Kör első évének e gazdag programja, illetve köszönetet mondok mindazoknak, akik részt vettek programjainkon.

Kiss Gábor, elnök

A Társas Kör örömmel veszi újabb tagok belépését. Jelentkezési szándék esetén kérjük a mellékelt belépési nyilatkozatot kitöltve a templomban elhelyezett „Társas Kör” feliratú dobozba bedobni, vagy valamely rendezvényünkön átadni személyesen.

Mit adhatunk?

Mit adhatunk? E kérdés sokunkban nemcsak az ünnepi előkészületekkor, hanem a mindennapjainkban is jelenlévő probléma. Mit adhatunk gyermekeinknek, szeretteinknek, barátainknak, munkatársainknak?

Szakemberként a gyermek-neuropszichiátriai rendelésen sokszor hallottam a kétségbeesett szülők kérdését: tessék mondani, hogy történhetett, mikor mindene megvan, segítenie sem kell, csak a tanulással kell foglalkoznia? Ugyanígy nem egyszer ezt hallok a segítséget kérő hívőtársainktól is. Mi az oka annak, hogy ennyire tárgyiasult az adni fogalma? Mi az oka, hogy gyermekeink nem tudnak azt adni nekünk, amit mi elvárunk tőlük?

Mi felnőttek ezt úgy fogalmazzuk meg, hogy kötelesség. De hogyan alakul ki a kötelesség, a felelősségérzet, a belátás képessége? E kérdések kulcsa az adás. E fogalom nemcsak a tárgyi szükségletek kielégítését jelenti, hanem a lelki és intellektuális, azaz a belső értékek gyarapítását is. Ahhoz, hogy adni tudjunk, „okosan” kell szeretnünk. Az okos szeretet követel is. Gyermekeink csak így élhetik meg a valahova tartozás, a családi közösség, munkamegosztás, felelősség élményét. Ha nem követeljük meg, hogy saját ügyeikben rendszeresen végezzenek otthoni munkát (pl. rendet tesz a szobájában, megveti az ágát, piszkos ruháját a szennyesbe dobja stb.), hogy részt vállaljanak a családi munkamegosztásban (pl. vásárlás, szemeresvödör kiürítése stb.) akkor nem élhetik meg a felelősség, a kötelesség mindannyiunkért érzését sem. Így nem adunk, hanem megfosztjuk őket a tanulás lehetőségétől, s megteremtjük a későbbi miértek alapjait. A gyermekek biztonságérzetének kialakulását segítik a jól körülírt szabályok. Ezek csak abban az esetben lehetnek pozitív hatásúak, ha minden korosztály számára érthető s azokat az összes családtag igyekszik betartani. Így ha azok a család életében mindenre nézve „kötelezők” és betarthatóak, szinte észrevétlen beépülnek, s nem úgy élik meg, hogy azok csak a gyerekek korlátozására szolgálnak.

A fentiek nélkül önző módon neveljük gyerekeinket. Mindent elintézzünk, megcsinálunk nélkülük, csak éppen egyre kevesebb időnk jut rájuk. Megfosztjuk őket magunktól. Egyre kevesebbet beszélgetünk, játszunk együtt, egyre kevesebb a közös program. Egyre magányosabbak lesznek ők is, mi szülők is. Sokszor hallok azt is, az én gyereketem nem érdekli semmi és senki. Nem is gondolnak rá, hogy ennek ők is részesei. A gyerekek érdeklődése csak a megélt élmények,

tevékenységek során alakul ki. Az a szülő ki a közös élményekre, szabadidős hobbi tevékenységekre nem szakít időt, nem adja meg a lehetőségét sem az érdeklődés kialakulásának. Ebben a családnak is ugyanolyan fontos szerepe van, mint az iskolának. Ha a gyerekek mindig a fáradt, külső kapcsolataikban is egyre beszűkülő szüleiket látják, nem tanulhatják meg a kulturált szabadidő eltöltés, a baráti kapcsolatok kialakításának, ápolásának módját sem.

Ugyancsak fontos minta a szülők tanuláshoz, mindennapi munkához való viszonya is. Ha a gyerekek azt látják, hogy szüleik rendszeresen továbbképzik magukat (akár hozzáolvasással, akár szervezett továbbképzéssel), akkor a tanulás számonkérésekor is hitelesebbek. Ha a végzett munkájukból nemcsak a problémát, a fáradtságot, hanem az örömet is hazaviszik és megosztják, a gyerekeket is nyitottabbakká teszik a „teljesítmény örömei” iránt.

Napjaink legsúlyosabb „betegsége” a pánik, a búskomorság, a pesszimizmus. Ez már a gyerekeknél is jelentkezik. Kevesen beszélnek örömeikről, szépélményeiről, de annál többet a hallott borzalmakról. A gyermeknevelés jövőépítés. A jövőépítés optimizmus. Ezért minden szülőnek törekednie kell a vidámság, nyitottság légkörének megteremtésére. A nyitottság a bizalom, s ha gyermekeink ezt érzékelik az ő önmegvalósításuk, felénk s a környezet felé irányuló érdeklődésük, őszinteségük is kialakul. Mit szeretnék minden gyermeknek? Okos szeretetet, önzetlen, odafigyelő családi együttléteket és őszinte, a problémákra, örömökre is nyitott, optimista felnőtt környezetet.

Rózsáné Czigány Enikő

Közöny

Déli tizenkét óra előtt óriási a forgalom a Fehérvári úton. Gépkocsik hosszú sora áll a Bártfai utcai megállónál. A lámpa éppen pirosa mutat. A járdaszigeten egy negyven év körüli férfi fekszik féloldalt a ködös decemberi délelőttön. Az autóbuszban többen felállnak, és nézik, hogy mi történhetett vele. Balesetet szenvedett, vagy meghalt, vagy talán részeg az illető? Nem halott, mert a sapkája a feje alá van gyűrve. Alszik. A lámpa zöldre vált, a gépkocsisor lassan elindul. A torlódásban lépésben haladnak a járművek a járdasziget mellett. Mindegyik gépkocsiban ülő megnézi a fekvő férfit, aztán továbbhajt. Az emberek legtöbbször meglátszik az arcán a gondolat: segíteni kellene, de hogyan? Pont én? Nincs egy rendőr sem a láthatáron? Majd csak jön valaki, aki felfigyel az esetre. Tán erre téved egy mentőautó

vagy a szeretetszolgálat, és megkérdezi tőle: mi újság, embertársam? Talán jön egy járókelő, aki felebaráti szeretettel fordul feléje. De egy sem jön! Az ember csak fekszik a járdaszigeten. Majd a csoda segít – gondoljuk mindnyájan. Igen, a csoda segít.

Nem ritka e látvány a pesti utcán. Mindannyian láttunk már pályaudvarokon, aluljáróban vagy a metróállomásokon lakás nélküli, elhagyott embereket. Megszoktuk, hogy ilyen van. Ügyet sem vet rá a járókelők legtöbbször. Közönyösekké lettünk, leginkább a saját magunk bajaival vagyunk elfoglalva. Tán kihalt belőlünk végleg mindaz, mi emberré tett minket, a legnagyobb adomány, az önzetlen szeretet, mely Teremtőnkől adatott részünkre, hogy segítsünk, ha kell, éljünk vele a világban.

Nagy Béla

* * * * *

A gyerekek hosszú sora várakozik az első gyónásra. A plébános figyelmesen végzi a gyóntatást. Az első gyermek többek között ezt gyónja:

– A tökmagot a vízbe dobtam.

A második is ugyanazt gyónja. A harmadik és a negyedik is, és így tovább. Amikor az utolsóra kerül a sor, a plébános már mosolyogva mondja:

– No, kisfiam, te is tökmagot dobtál a vízbe?

– Nem, plébános bácsi. Én vagyok a Tökmag.

Hírek a Don Bosco Katolikus Általános Iskolából

1994. december 14-én megtörtént a június végén elkezdett tetőtérbeépítés műszaki átadása. Használatba vétel a téli szünet után, januárban várható.

1994. december 21-én karácsonyi műsor lesz a templomban, melyre sok szeretettel várunk mindenkit.

1995. január 31-én DON BOSCO NAP lesz. Paskai László Bíboros Úr ezen a napon áldja meg az új tantermeket.

1995. február 1-3: szünet Ebben a tanévben először iskolánk 50 tanulója Balogh Lászlóné és Barlay Bence tanárok vezetésével 5 napot töltenek Szlovákiában.

Itt szeretném megköszönni a Don Bosco Iskolaalapítvány támogatását.

Az egész tantestület nevében kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket és boldog új esztendőt kívánok.

Hausknecht Irén

Épületfelújítási hírek

1994. augusztus 15-én pályázatot nyújtottunk be a Budapest Főváros Önkormányzat Közgyűléséhez, a műemlékként védett Szent Mihály plébániatemplom épületének még el nem végzett felújítási munkálataira. A közgyűlés a színes üveglablakok külső védelmét szolgáló huzalbetétes üvegek cseréjére 100.000 Ft összegű támogatást biztosított. Mint már látható, a munkákat elvégeztettük, így templomunk még szebb lett.

Nagy örömmel tudatjuk kedves híveinkkel, hogy a Don Bosco Katolikus Általános Iskola ebben az évben a Főegyházmegye és az Önkormányzat jóvoltából három, oktatás céljára kialakított laborhelyiséggel bővült. Az eddig lapos tetős épületszárny magastetővel történő átépítésével vált lehetővé a helyiségek minden igényt kielégítő megépítése. A munkák 6 hónap alatt készültek el. A műszaki átadásra 1994. december 14-én került sor. A beruházás összege mintegy 20.000.000 Ft volt.

A templom felújítását követően, ebben az évben az egyházközség a plébániaépület felújítását határozta el. A munkálatokra 1994. március 7-én kötöttünk építési szerződést, 1.796.533 Ft összeggel. A szerződéses összegből, az előzetes döntés alapján, a Főegyházmegye Gazdasági Tanácsa 1.150.000 Ft támogatást adott. Az egyházközségi költségvetés 646.533 Ft-ot biztosított erre a célra. Azonban a munkálatok során felmerült, előre nem látható, de műszakilag indokolt többletmunkák költségeinek fedezetére a Főegyházmegye kérésünkre még 1.200.000 Ft kamatmentes kölcsönt biztosított, melyet egy év alatt kell visszafizetnünk. Az 1994. június 28-án befejezett felújítási munkák végösszege 3.372.632 Ft-ot tett ki. Ebből az összegből tehát az Egyházközség 1.022.632 Ft-ot, a Főegyházmegye 1.150.000 Ft támogatást és 1.200.000 Ft kölcsönt biztosított.

Megköszönjük ezúton is a hívek megajánlott és eddig beérkezett nagylelkű adományait, melyeknek összege majdnem elérte a 800.000 Ft-ot.

Kárpáti Zoltán

Anyagi felelősségünk az Egyházért

Anyagi felelőssége csak hitből élő embernek lehet az egyház iránt. Az egyháznak nem szabad vagyont gyűjtenie, hanem csak hivatásával kapcsolatos eszközökkel kell rendelkeznie. Azokra viszont mindannyiunk érdekében szüksége van. Isten elvárja tőlünk, hogy hálánk jeleként szellemi értékeink mellett anyagi áldozatainkkal is kivegyük részünket a világ üdvözítésének munkálásából.

Erről így ír az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Zsinati Könyve:

61. § A krisztushívőktől Egyházunk méltán elvárhatja, hogy sajátos céljainak megvalósításában anyagilag is támogassák, a híveket pedig megilleti a korrekt, nyílt tájékoztatás plébániájuk és egyházmegyéjük anyagi helyzetéről, gondjairól és terveiről. A Püspöki Konferencia által meghatározott szabályok figyelembevételével minden hívő érezze lelkiismereti kötelességének, hogy évi nettó jövedelmének legalább 1 %-át egyházi hozzájárulásként saját plébániája javára felajánlja.

Befizetés eszközölhető személyesen a plébánián vagy a mellékelt csekkben. Támogatásukat a Kedves Hívek tetszés szerinti részletekben teljesíthetik. Soha és semmilyen körülmények között senkit sem szólítunk fel fizetésre. A figyelemfelkeltés egyetlen módja ez a néhány sor.

Hírek

A Római Katekizmus megjelenése indokoltá teszi a Katekizmus Kör megalakítását. Minden hónap második második szerdáján, először 1995. január 11-én este 1/2 7-kor várjuk azokat, akik ebben részt kívánnak venni. Első összejövetel témája: A katekizmusok története.

* * *

Első szombati rózsafüzérek:

1995. február 4-én 1/2 5 órakor Kelenvölgyben, utána szentmise.

1995. március 4-én 1/2 6 órakor az albertfalvi templomban, utána szentmise. A szentmiséket Dr. Paskai László bíboros úr mondja.

BELÉPÉSI NYILATKOZAT

Alulírott csatlakozom az

Albertfalvi Keresztény Társas Kör-
höz.

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör
célkitűzéseivel egyetértek, Alapszabályát elfogadom.

(Kérjük nyomtatott betűkkel, jól olvashatóan kitölteni.)

NÉV: _____

SZÜLETÉSI ÉV: |_|_|_|_|

FOGLALKOZÁS: _____
(Nyugdíjas esetében a
korábbi foglalkozás) _____

LAKCÍM:
irányítószám: |_|_|_|_|

város: _____

utca/út: _____

házszaám: ____ lépcsőház: ____ emelet: ____ ajtó: ____

TELEFON:
lakás: |_|_|_|_|_|_|_|
munkahely: |_|_|_|_|_|_|_|/|_|_|_|_|

Dátum:

199 . év _____ hó _____ nap.

1. ajánló tag

2. ajánló tag

aláírás

Az Albertfalvi Egyházközségi Levél 1994. év Karácsonyi számának
melléklete.